

Zuiverheid als levensopdracht

Marieke: In feite heeft iedereen het oerverlangen in zich naar eigen transparantie. Op aarde zijn we daarnaartoe op weg om ons, naar vermogen, zuiver te verhouden tot wat we ontmoeten, waardoor we onze persoonlijke kleuring niet opleggen aan de ander. Wat zuiverheid op aarde zo moeizaam maakt, is dat onze herinnering vervlochten is met eigen gelijk krijgen, waardoor velen buitengewoon hun best doen om het goed te doen. Hierdoor staat goeddoen niet altijd gelijk met zuiver doen. Goeddoen spreekt van intentie en dat kost inzet en vaak moeite, en is beperkt tot onze aanname van de werkelijkheid. Terwijl in zuiverheid opstaan, een opstaan is voorbij de ego-aankleding. Dat maakt dat de weg naar zuiverheid zo'n moeizame weg is omdat we goeddoen verwarren met zuiverheid. Naar beste kunnen doen is niet altijd zuiver doen. Bij zuiver doen geeft de helderheid van kristal een heel mooi beeld daarover. Het is helemaal transparant, maar door de lichtval neemt het kleur aan. De herinnering is de kleuring die gevormd is door de lichtbreking. Dit terwijl het kristal, dat in het diepste van de aarde gevormd is, transparant is.

‘De persoonlijkheid identificeert zich vooral met de begrenzing, met de beperking van ruimte’

Kleuring

Door deze inspiratie, die Marieke vrijgaf over het thema zuiverheid, zag ik in een flits, heel helder, hoe de Ziel, als fragmentje van Gods Licht zich tijdens de conceptie vestigt in het lichaam. En hoe de ontwikkeling van de persoonlijkheid vervolgens een weerslag heeft op de kleuring van de levensopdracht van de ziel.

Het is een beeld, dat ik graag met u wil delen. Ik zag hoe de Ziel, als deeltje van Gods Licht, indaalt in de eicel. Volgens mijn ratio gebeurt dit op het moment van conceptie, maar daar ben ik niet zeker van. Laat ik het zo zeggen: Rondom de conceptie voltrekt zich, vanuit de volkomen zuiverheid van Gods Licht, het instromen van levenslicht in het nieuwe leven. Levenslicht, zuiver, transparant, nog zonder kleuring. Tijdens, voorafgaand en/of ten gevolge van deze vestiging van een nieuw leven, vindt een eerste kleuring plaats binnen de zuiverheid van de incarnatie, afhankelijk van de aard van het milieu, van het moment in de tijd en van het familiesysteem waarin deze Ziel zich vestigt. Dit nieuwe leven ontwikkelt zich in de baarmoeder en bekleedt zich daar met vlees en bloed.

Later, na de geboorte, gaat deze ‘bekleding’ verder: kleding, mechanismen om te overleven, het zich ontwikkelend bewustzijn van ‘een ik-besef, los van die ander (moeder)’. Dit zich ontwikkelend ‘ik’ identificeert zich met deze bekleding van vlees en bloed, van denkbeelden, standpunten, overtuigingen enz. enz. Er ontwikkelen zich patronen en een persoonlijkheid, een ego. Een ego heeft een persoonlijke ‘kleuring’. Deze kleuring gaat de zuiverheid van de incarnatieopdracht van de ziel mede inkleuren en versluieren.

Begrenzing

In zijn boek ‘Het Niets’ beschrijft A.H.Almaas de ontwikkeling van de persoonlijkheid, zoals dat vanaf het eerste levensjaar plaatsvindt, als ‘begrenzing van ruimte’. Ruimte van bewustzijn, ruimte van transparantie, ruimte van ‘Niet iets’, en ruimte vrij van concepten. Maar de persoonlijkheid identificeert zich vooral met die begrenzing, met die beperking van ruimte.

Ik denk dat we in wezen geestelijke wezens zijn, die op aarde zijn om wereldse ervaringen op te doen. Maar worden deze wereldse ervaringen als neutraal ontvangen? Neen, ze krijgen een lading die door de persoonlijkheid wordt gevormd, door ervaringen uit het verleden of verwachtingen naar de toekomst. Ervaringen kleuren in. Zo werken onze identificaties. Want we zijn zo verweven, juist met de bekleding van onze ziel, met de begrenzingen, dat we haast niet ontkomen aan de beperkingen die de identificaties met zich mee brengen. En we zijn meer dan onze begrenzingen, we hebben een lichaam, en we zijn meer dan ons lichaam, we hebben het vermogen om te denken, en we zijn meer dan dat. We hebben gevoelens, en we zijn meer dan dat. Zuiverheid ligt voorbij al deze begrenzingen van de persoonlijkheid.

Neutraliteit

Wat ik persoonlijk als een soort opdracht zie is om de oorspronkelijke zuiverheid van de ziels-opdracht weer te ontsluiten. Dat gaat slechts lukken door ruimte te scheppen in de bekleding van persoonlijkheid, van ego. Als het ware zuiverheid als werkwoord gebruiken: onderzoeken, reflecteren, delen, verstillen, in dialoog gaan.

Marieke: *Tervijl in zuiverheid opstaan, een opstaan is voorbij de ego-aankleding...*

Er zijn vele wegen om de ziel te helpen het inherente zuiver-Zijn van de levensopdracht te ontsluiten. Zoals het belopen van het achtvoudige pad van de Boeddha, door stilte, middels meditatie, yoga, wandelen, alpinisme, dans, muziek, (zelf)reflectie, gebed, therapie en nog zo veel andere ingangen. Hieronder schaar ik zeker ook de naamsoefening zoals Marieke deze heeft aangereikt, waarover dadelijk meer. Het zijn wegen die helpen om je ervan

bewust te worden dát je die beperkingen hebt, dat ze bij jou een rol spelen. Je wordt je bewust van de ego-aankleding. En, zoals Marieke het verwoordt: De aankleding dient afgepeld te worden. *De uitnodiging is, dat de zelfreflectie toeneemt om de afpelling te bevorderen. En dat, staande te durven blijven in neutraliteit, een must wordt in de tijd die voor ons ligt. Daar waar het al verworven is, je niet laten inpakken en niet laten verleiden. Kijk waar je je vanuit neutraliteit in kunt bedden ter spiegeling van, want dan word je als die bergkristal waar licht opvalt. Daardoor kunnen anderen zichzelf beter waarnemen.*

‘Staande te durven blijven in neutraliteit wordt een must in de tijd die voor ons ligt’

Het lichaam speelt hier, in ieder geval voor mij, een grote rol in. In mijn ervaring ‘weet’ het lichaam alles, alle herinneringen zitten opgeslagen in het lichaam. Door heel bewust te schouwen in het lichaam, daarmee contact te maken en in contact te blijven, word je je meer en meer bewust van mechanismen en patronen, die je leven bepalen en bepaald hebben. Het lichaam waarnemen vanuit neutraliteit. Staande te durven blijven in neutraliteit.

De naamsoefening

De naamsoefening, zoals Marieke deze heeft aangereikt, is een eigentijdse weg richting essentie en zuiverheid van de oorspronkelijke incarnatiewens. Ik adviseer ten sterkste om het artikel van Marieke op het internet op te zoeken, het zorgvuldig

te lezen en een en ander als het ware 'tot je te nemen'.
(www.devrijemare.nl/kom-in-verstilling/oefen-zelf)

Marieke: Wat doet de naams-oefening?

Die brengt je terug naar je naam alsof jij je naam voor het eerst werkelijk gaat verstaan. Alsof jij je naam weer, soms zelfs voor het eerst, helemaal gaat bewonen. Dat kan alleen maar in aanvaarding van de geschiedenis. Dus overal waar er eerder verzet is geweest op deze geschiedenis zoals: ik had liever een andere vader gewild, een andere moeder, ik baal van het gezin waar ik uit voortkom, moet je mijn geschiedenis zien, hoe ik altijd gekleineerd geweest ben op school, moet je kijken hoe ze een loopje met me genomen hebben. Al die ballast zit in die naam inmiddels verveven en door de inkleuring van de naam ben je er niet meer volledig. Dus wat belangrijk is, is dat je de naam hercodeert, weer als het ware aanneemt in zijn oorspronkelijke intentie van incarnatie, op die plaats, binnen die setting, met die leringprocessen en die geschiedenis te gaan.

Zelfreflectie

Zoals ik eerder heb beschreven, hebben we geleerd om ons te identificeren, juist met onze begrenzings en beperkingen. En daartegen zijn we 'ik' gaan zeggen. De naams-oefening, zoals Marieke die aanreikt, zorgt ervoor dat we 'Ik' gaan zeggen (*nu 'Ik' met een hoofdletter!*) tegen dát wat we nog meer zijn dan onze begrenzings en beperkingen.

'De Naamoefening: een eigentijdse methode om in contact te komen met de zuiverheid van de eigen levensopdracht'

Een vriend van mij, hij mediteert in Amerika in gevangenissen met gedetineerden, beschrijft de persoonlijkheid als een soort doos en hij leert deze mensen hoe in contact te komen met die grotere doos of die grotere ruimte, die er is voorbij de beperkingen en begrenzing van de identificaties.

Marieke: Maar jouw fysieke lichaam is jouw tempel, jouw huis en daar komt niemand binnen omdat jij alle vertrekken zelf dient te bewonen.

Door de naamsoefening leer je die heilige ruimte (weer) te belichamen, volledig te 'bewonen', door neutraal en weerloos waar te nemen. Dat woord weerloos gaat heel diep, gaat heel ver richting zuiverheid.

Marieke: De uitnodiging is dat de zelfreflectie toeneemt om de afpelling te bevorderen.

En, dat staande te durven blijven in neutraliteit, een must wordt in de tijd die voor ons ligt.

Zuiverheid

Ik geloof dat we allemaal kinderen van 'God' ('Het Al', de oorspronkelijke, universele, creatieve intelligentie waar wij allen uit voortkomen) zijn, ontstaan uit zuiverheid. Deze zuiverheid, al vanaf de conceptie en mogelijk zelfs daarvoor, wordt beïnvloed door allerlei fysieke, psychologische en emotionele factoren. Zij geven deze incarnatie mede vorm en bepalen deze. Hier wordt het beschreven in termen van bekleding, bekleding van de ziel, maar ook als beperking van 'ruimte'. Vervolgens identificeert de zich ontwikkelende persoonlijkheid zich met deze ego-aankleding en zoals Marieke dat benoemt: *"De zelfreflectie dient toe te nemen om de afpelling te bevorderen."*

Daarbij wordt de naamsoefening aangereikt, een eigentijdse methode om in contact te komen met de zuiverheid van de eigen levensopdracht. Een oefening die je eventueel zelfs dagelijks kan DOEN. Ook hierbij speelt het lichaams-bewust-Zijn, het lichaam als tempel van de Ziel, een dominante rol.

Naschrift

Ik ervaar het als bijzonder om zo lang stil te staan bij het idee van zuiverheid en incarnatie. Hierdoor is dit in mij verdiept en werd het helderder. Ik had wat moeite met de oorspronkelijke titel 'zuiverheid en incarnatie' en heb dit veranderd in 'zuiverheid als levensopdracht'. Dat vind ik beter passen bij de strekking van het artikel zoals ik het nu beschreven heb. Eerst had ik het over de kleuring van de ziel. Maar ik denk dat de ziel op zich zuiver is en niet te kleuren. Wat wel kleur aan kan nemen is de 'opdracht' waarmee ieder van ons zich tot de 'eigen' incarnatie te verhouden heeft. Maar die opdracht is versluierd geraakt door ervaringen en omstandigheden die de persoonlijkheid gevormd en bepaald hebben. Mede middels de naamsoefening kan de oorspronkelijke zuiverheid van de levensopdracht ontsloten worden.

Door:

Paul Hoekstra

Lid van de redactie van TIJdschrift VRIJ

